

ПЪРВА ГЛАВА

Силвен Марки знаеше какво желаят жените: шоколад.

И докато възмъжаваше, той се бе научил да владее женското желание.

Навън ноемврийската есен посипваше парижките улици със студ и сивота. Но в своята лаборатория той беше довел шоколада до нужната температура, гладък и разкошен. Силвен разстла шоколадовата маса върху мраморния плот. С ловко движение той го събра и го разстла отново, лъскав и тъмен. В магазина елегантна блондинка с изящни маниери, нашепващи за богатство и привилегии, купи кутия от неговите шоколадови бонбони и неспособна да устои на изкушението, захапа един още преди да излезе на улицата. Той я виждаше през стъкления прозорец, който позволяваше на посетителите да надзърнат в свещенодействията наред истинска шоколадова работилница. Силвен видя как възхитителните ѝ зъби се впиха в малкия шоколадов бонбон и сам усети деликатната съпротива на пропуканата кувертюра, топенето на ганаша* върху езика ѝ, разливането на удоволствието по тялото ѝ. Той се усмихна лекичко, наклонил глава, за да се посвети отново на шоколада. Затова не видя следващата жена, която влезе в магазина му.

Но се оказа, че тя нямаше да му позволи да я пропусне.

Уханието на шоколад се шмугна и понесе по окъпаната от дъжда улица. Токчетата на ботушите объркваха своя забързан ритъм, а увитите в дълги черни палта минавачи извиваха глави към източника на уханието, разколебани.

* Крем, представляващ смес от шоколад и затоплена сметана, който може да се използва като глазура, мус или пълнеж на трюфели и торти. – *Б. пр.*

Някои се спираха. Други продължаваха. Импулсът на Кейд беше да влезе вътре.

Теоброминът я обгърна като топло одеяло наред есенния студ. Какаото облада сетивата ѝ. Тя уви ръце около себе си. Ароматът я върна у дома, спусна пелена пред очите ѝ, които на свой ред я уверяваха, че не можеше да е по-далеч от стоманените казани на фабриката, струите разтопен шоколад, които се лееха непрестанно към формите и се превръщаха в милиарди съвършено еднакви блокчета, готови да бъдат загърнати в ярко оцветените опаковки, които бяха неотменна част от живота ѝ. Нещо, някакво напрежение, което тя носеше в себе си, разхлаби мускулите на рамената ѝ и отприщи потръпване, което премина като вълна по цялото ѝ тяло. Някой беше излял шоколада в гигантски разполовени какаови зърна, които украсяваха витрините и приковаваха погледа към ъглите на магазина. Кейд можеше да си представи ръката, която ги беше оформила – мъжка ръка, силна, четвъртита, с дълги пръсти, способни на най-фина прецизност. Снимка на същата тази ръка украсяваше тапета на лаптопа ѝ.

На заоблената страна на всяко какаово зърно той беше нарисувал сцена от различна страна производител на какао. А върху плоската страна на какаовите зърна беше разпръснал артистично големи колкото нокът шоколадови бонбони.

Тя се огледа в магазина. В ъглите тук-там се мъдреха сандъци с черни надписи, които нашепваха за далечни земи.

От вътрешността им се бяха посипали истински какаови зърна, напомняйки на посетителите, че шоколадът беше екзотична история от друг свят. Кейд беше виждала тези теми. Черните надписи извикаха в ума ѝ далечни аромати и образи, хората, които някога беше срещнала, ударите с мачете по какаовите дървета, миризмата на ферментиращите какаови зърна в обвивките си. Той беше посипал тук-там парченца какао, както някой виртуозен готвач би украсил чинията с няколко капки сос. По плотовете бяха пръснати шушулки ванилия и масури канела, същински *débauche** от нерафиниран разкош. Всеки един елемент в този декор подчертаваше суровата, красива природа на шоколада и триумфа на върховната изтънче-

* Разврат (фр.) – Б. пр.

ност: миниатюрните четвъртити шоколадови плочки, които струваха по 150 долара фунта*, излезли изпод ръката на Силвен Марки.

Силвен Марки. Според някои той беше най-добрият шоколатиер в Париж. Той беше на същото мнение, помисли си Кейд. Тя не се съмняваше в това. Знаеше го от снимката на ръката му, която украсяваше лаптопа ѝ. Неговите кутии бяха с цвета на сурово дърво, завързани с прост канап. Щампата с името върху капака – Силвен Марки – се налагаше безкомпромисно, с цвят на тъмен шоколад и непретенциозен шрифт, сама по себе си заявяваща дръзка увереност.

Кейд си пое дъх, черпейки смелост от ароматите и гледките. Обзе я главоземайващо вълнение, както и страх, в особен контрапункт, сякаш се канеше да излезе чисто гола на сцена пред многобройна публика. Не трябваше да се чувства по този начин. Шоколадът беше нейният бизнес, нейното наследство. Баща ѝ обичаше да се шегува, че във вените ѝ тече шоколад. Значителна част от световната икономика действително се движеше от шоколада, който нейното семейство произвеждаше. Тя можеше да предложи на Силвен Марки една невероятна възможност.

И все пак страхът я беше стиснал за гърлото и ѝ пречеше да преглътне. Кейд продължаваше да си представя най-известното блокче на фирмата, млечен шоколад в обвивка от станиол и хартия и шамповано с нейното фамилно име – трийсет и три цента на промоция в Уолмарт. Тези шоколадчета от по 33 цента бяха влели толкова пари в банковите сметки на семейството ѝ, колкото човек трудно можеше да си представи. Определено повече, отколкото *той* можеше да си представи. И все пак душата ѝ леденееше при мисълта да извади шоколадчето от чантата си и да го покаже наред тази обстановка.

– *Бонжур* – каза тя на най-близкия продавач и вълнението отново нахлу в главата ѝ, прогонвайки всякаква друга мисъл. Тя го беше направила. Беше изрекла първата си дума на френски, обръщайки се към истински парижанин, преследвайки целта си. Кейд учеше испански и френски откакто се помнеше, за да общува свободно, когато посещаваше какавите плантации.

* Фунт (паунд) = 453,59 грама. – *Б. пр.*

През последната година тя дори беше ходила на уроци при чистокръвни французи, за да се доближи до своята мисия, по един час на ден и домашно всяка вечер, фокусирана върху думите, които бе дошла да изговори днес тук – *мостри, маркетинг, продуктови линии. И шоколад.*

И сега, накрая, тя беше тук. Говореше. Готвеше се да постави черешката на тортата на цялата нова линия, която планираше за компанията. Черешката на тортата... сигурно можеха да измислят нещо с *La Cerise* като един от продуктите в новата линия...

– *Je t'appelle* Кейд Кори.* Ще взема по пет мостри от всички артикули, в пет отделни кутии, моля – само една от тези кутии беше за нея. Другите щеше да изпрати в централния офис на шоколадовите заводи „Кори“ в Кори, щата Мериленд. – И докато вие ги опаковате, аз имам уговорена среща със Силвен Марки.

Френският ѝ се лееше толкова красиво, че тя не можа да сдържи една тънка усмивка на гордост. Изплъзна ѝ се, наред със съвсем леко заекване. Домашните задания и уроците си бяха стрували.

– Да, мадам – отговори на английски безупречно облеченият млад мъж, хладен и прецизен като убождане с карфица.

Кейд премигна, сапуненият мехур на щастието ѝ се спаружи, унижен от една-единствена дума на нейния роден език.

– Мосю Марки е при шоколада, мадам – каза той, все така на английски, карайки я да стисне зъби. Нейният френски беше *много по-добър* от неговия английски, много благодаря. Или *мерси*.

Млада жена се зае да пълни кутиите с шоколадовите бонбони за Кейд, докато превзетият мъж я поведе към вратата в дъното на магазина.

Тя пристъпи в магическия свят на шоколатиерната и почти успя да забрави английската плесница, понесена от оживелия сапунен мехур на щастието. В единия ъгъл строен мъж с очила и фините черти на поет или маниак заливаше формите с препълнени черпаци бял шоколад. В другия край жена с прибрана под хартиена шапчица коса декорираше с четка за

* Казвам се Кейд Кори (фр.) – *Б. пр.*

рисуване дузина шоколадови сови. Две други жени пълнеха кутии с малки шоколадови бонбони. Други опъваха листове изящно изрисувано фолио върху дузини шоколадови бонбони и ги пригладжаха внимателно, за да пренесат декорацията от фолиото върху бонбона.

На централната маса от розов мрамор един мъж бъркаше енергично нещо в тежък съд на водна баня, вдигайки във въздуха облак от фина бяла пудра. Срещу него друг слаб мъж с обрамчено от елегантна тънка брада лице изстискваше шоколад от сладкарски шприц във форма със стърчащи клечки за близалки. Брачната му халка проблесна, уловила лъч светлина от прозореца.

Всъщност всички бяха стройни. Странно за хора, които цял ден работеха с шоколад. Само един мъж, висок и снажен, можеше да се похвали с корем, при това несъмнено беше горд и щастлив от теглото си. Всички бяха облечени в бяло и носеха хартиени шапки, всяка различен модел според функциите и ролята на сладкаря.

Това беше свят със строга йерархия с ясно дефинирани граници.

Над умивалниците висяха четки, шпатули и телове за разбиване. Върху мраморния плот се издигаха голяма електрическа теглилка и огромен миксер. На друг плот отстрани бяха наредени контейнери и купи с всевъзможни големини. Пълни със стафиди, захаросани портокали и захар, те заобикаляха работниците на големия мраморен плот.

При нейното влизане всички вдигнаха глави, но повечето се съсредоточиха отново върху работата си. Само един мъж, който разстилаше ловко шоколад върху мраморния плот, задържа върху Кейд проникателен поглед, наситен с повече власт, а може би и с повече презрение.

Висок и слаб, с черна коса, която падаше на вълни до брадичката му. Беше я затыкнал зад ухото си от едната страна, така че да подчертава изсечените му, правилни черти. Бяла хартиена шапка ограничаваше риска някоя следа от черните му къдрици да попадне в шоколада. Бялата му униформа на майстор сладкар беше белязана от шоколадови пръски. Какъв красавец.

Кейд преглътна, устата ѝ беше пресъхнала. Всичките аромати, работата, осъзнаването, че най-добрият шоколатиер в

Париж на живо беше по-привлекателен, отколкото на снимките – всичкото това се завъртя около нея, увличайки я във вихър от растяща възбуда.

Тя беше тук. Изживяваше мечтата си. Това щеше да е толкова забавно. А Силвен Марки беше невероятен.

Може би тя беше свръхвъзбудена. Той не беше чак толкова страхотен, нали? Вярно, изглеждаше секси на снимките и най-вече онзи кадър с ръката му, която бе присъствала в сънищата ѝ нощ след нощ, но Кейд винаги се беше опитвала да го приема с известна доза скептицизъм. Но тук, лично, тя долавяше как от него лъха на енергия и контрол, страст и дисциплина. Това подклаждаше вълнението ѝ, предизвиквайки преувеличена чувствителност. Кейд се чувстваше като разклатена кутийка кока-кола, в която мехурчетата заплашваха да изригнат.

– *Бонжур, мою* – каза тя, както я бяха учили френските ѝ учители и уверено пристъпи, за да подаде ръка.

Той на свой ред ѝ подаде лакът, което я отблъсна. Кейт изглежда лакътят, после вдигна поглед към лицето му. Той повдигна вежди едва-едва, колкото да я накара да се почувства ужасно провинциална.

– *Hygiène* – каза той. – *Je travaille le chocolat. Comment puis-je vous aider, мадам* оазел Кори?*

Тя си преведе всичко това наум, с растящо вълнение от способностите си, от осъзнаването, че езикът наистина ѝ се отдаваше. Хигиена. Аз правя шоколад. Как мога да ви помогна, госпожице Кори? Той звучеше толкова изискано, от възхищение ѝ се прииска да прегърне гласа му. Вместо това установи, че тромаво докосва лакътят му, пламнала от смущение. Как се здрависваш с лакът, по дяволите?

Изплъзна ѝ се. Той допря опакото на кутрето си до шоколада, който темперираше върху мраморния плот, погълнат в работата си. Без да ѝ отдели дори прашинка от вниманието си.

Това беше абсурдно. Той знаеше коя е тя. Тук не ставаше въпрос за изненадваща визита. Той сигурно си даваше сметка, че тя може да увеличи доходите му с милиони. Как може да не ѝ обръща внимание? И въпреки това той явно я смяташе за по-

* Хигиена. Приготвям шоколад. С какво мога да ви помогна, госпожице Кори? (фр.) – Б. пр.

маловажна от порция шоколад. Кейд събра цялата си смелост, предчувствайки, че някой можеше да постави нейната разкла- тена кутийка кока-кола във фризера.

– Може ли да поговорим насаме? – попита го тя.

Той събърчи вежди.

– Това е важно – каза той. Имайки предвид шоколада, а не нея. Нима приемаше присъствието ѝ тук като посещение на професионален турист?

– Интересувам се да намеря *метр*, който да разработи нова линия шоколадови изделия за нас – изрече спокойно тя. *Да ви- дим сега кой е важният, Силвен Марки?* Тя беше упражнява- ла това изречение поне петдесет пъти с учителя си по френски и произнасяйки го сега на глас, тук, и по съответната причи- на, почувства замайване. – Искаме да пуснем серия луксозни шоколадови изделия и си представяме нещо много елегантно, много парижко, може би с вашето име върху опаковката.

Е, *това* вече привлече вниманието му, помисли си само- доволно тя, когато мъжът я погледна, а дългата тънка шпатула замръзна върху шоколада. Тя почти можеше да види как евро знаците проблясваха в главата му. Нима току-що беше приба- вил няколко нули в края на банковия си баланс?

– *Пардон* – изрече той много бавно и внимателно. – Иска- те да поставите *моего* име върху един от *вашиите* продукти?

Тя кимна, доволна от най-сетне предизвикания ефект. Вълнението ѝ започна да се нагнетява като гейзера Олд Фейт- фул.* Това щеше да бъде нейният подарък за семейството ѝ, тази гурме линия. Тя щеше да отговаря за новата линия, която щеше да включва всички наслаждения на шоколада за цените- ли, при това с парижки привкус, за които някога беше мечтала.

– Може би. Точно това искам да обсъдя с вас.

Устата му се отвори и затвори. Тя грейна насреща му три- умфално. Какъв ли щеше да бъде допирът на ръката му, когато стиснеха ръце, за да отбележат сключването на сделката? То-

* Конусовидният гейзер Олд Фейтфул се намира в националния парк Йелоустоун на територията на Уайоминг, САЩ. Името Old Faithful оз- начава Старият верен, отразявайки точността на изригванията му, всяко от които изстрелва между 14 и 32 000 литра вода на височина от 30 до 55 метра и трае обикновено между 1,5 и 5 минути. – *Б. пр.*

пла, може би. Силна. Със сигурност. Пълна с енергия и сила, за да превръща нещо сурово в нещо чувствено и изключително.

Отново я обзе въодушевление. Кейд се огледа в малката лаборатория – чудна обител на задушеვნостта и творението, толкова различна от шоколадовите фабрики, в които тя беше пораснала.

– Ву – Силвен Марки не довърши онова, което бе започнал да казва, а затвори решително устата си. Нещо проблесна в очите му, разчупвайки хладния му контрол.

Ярост.

– *Вие искате да поставите моето име върху ваши продукти?* – повтори той, полагайки огромни усилия да овладее гласа си, изражението си, но очите му хвърляха мълнии. – *Моето име?* – махна с ръка към мястото няколко метра по-нататък, където се пълнеха, затваряха и завързваха вълшебните кутии щамповани със същото това име. – Силвен Марки?

– Аз...

– Върху „Кори“ барс?

Трийсет и три цента в Уолмарт. Тя се изчерви от корените на косата до палците на краката си и напъха ръка в чантата си, напипвайки блокчето в лъскава станиолова опаковка с кафяви букви, неин талисман за сила и срамна тайна едновременно.

– Ще бъде различна линия. Гурме линия...

– Мадмоазел... – устата му застина, замразявайки нейното въодушевление под налягане толкова бързо, че Кейд усети опасността от експлозия. – Вие ми губите времето. А аз губя вашето. Никога няма да се съглася да работя с „Кори“ барс.

– Но вие само чуйте...

– *Оревоар* – той не помръдна. Не я изпъди. Стоеше над полутемперирания шоколад и я пронизваше с очите си с цвят на парченца какао и я *накара*, само с погледа, думите, господството над собственото си царство, принуди я да се обърне и да излезе.

Кейд трепереше от срам и гняв, докато правеше онези пет крачки до вратата към магазина, осъзнавайки, че тя му бе *позволила* това. Беше му позволила да запази контрол над неговия свят и да я изхвърли от него. Тя не беше човек, който позволяваше да бъде командван. Трябваше да остане и да отстоява онова, което искаше.